

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyně Mgr. Martinou Kotouček Mikoláškovou ve věci

žalobce: **J. P.**
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2021,
č. j. 151105/2021/KUSK/OLPPS/NOV,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2021, č. j. 151105/2021/KUSK/OLPPS/NOV, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Emila Flegela, advokáta.

Odůvodnění:

- Žalobce se žalobou podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Rakovník (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 8. 2020, č. j. MURA/35076/2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 a § 125c

odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 9. 2020 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se dopustil tím, že dne 3. 1. 2020 ve 11:24 hodin na silnici X při jízdě s motorovým vozidlem X ve směru od R. na P. překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci, neboť mu byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 69 km/hod (po započítání odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/hod), rychlost jízdy v měřeném úseku obce překročil o 19 km/hod a dále porušil ustanovení § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu tím, že jako řidič motorového vozidla nepředložil na výzvu policisty řidičský průkaz, který je dle ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu povinen mít při řízení u sebe. Za spáchání uvedených přestupků byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 800 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné z důvodu, že mu žalovaný neumožnil vyjádřit před vydáním rozhodnutí k podkladům pro jeho vydání. Žalovaný vydal rozhodnutí, které zdejší soud zrušil, avšak žalovaný následně neučinil žádný další úkon a opětovně vydal rozhodnutí. Žalovaný přitom žalobce nevyrozuměl o možnosti vyjádřit se před vydáním nového rozhodnutí. Podle žalobce se přitom nejednalo o situaci, kdy by zákon nedával žalobci možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí. Podle žalobce je přitom zcela lhostejné, že se mohl žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit v předchozím řízení, a to i za situace, kdy by již žalovaný před vydáním rozhodnutí žádné nové podklady neshromažďoval. I kdyby totiž žalobce veškeré podklady pro vydání rozhodnutí znal, poté, co byla věc soudem vrácena k novému projednání, legitimně očekával, že bude provedeno nové řízení, v němž bude moci uplatňovat svá práva.
3. Žalobce dále namítal, že se žalovaný nijak nevypořádal s jeho argumenty ohledně nepředložení řidičského průkazu. Ačkoli žalobce namítal, že úředními záznamy a oznámením přestupku nelze prokazovat spáchání přestupku, žalovaný pouze konstatoval, že spáchání přestupku je prokázáno úředním záznamem a oznámením přestupku. Žalobce sice policistům na místě nejprve sdělil, že řidičský průkaz nemá u sebe, ale následně ho ve voze našel. Policisté mu ovšem sdělili, že si žalobce již vylustrovali a již řidičský průkaz nepotřebují.
4. Žalobce dále rozporoval místo měření rychlosti, resp. uváděl, že k měření rychlosti došlo mimo obec. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí uznal, že je na snímku z rychloměru zaznamenána trojúhelníková značka, která se nenachází v obci, přesto dovodil, že místo měření bylo u č. p. Xa. Podle žalobce je ale odůvodnění místa spáchání přestupku nepřezkoumatelné, protože není jasné, jak žalovaný dospěl k závěru, že je snímek přiblížený, resp. není jasný vztah mezi velikostí vozidla, velikostí snímku a skutečností, že by měl být snímek přiblížený. Dopravní značení se nachází za vozidlem podle žalobce proto, že se vozidlo nachází před dopravním značením. Žalobce také rozporoval měření žalovaného mezi body č. p. Xa a Xb, které žalovaný prováděl prostřednictvím mapových portálů. Podle žalobce nelze provádět měření s přesností 0,5 m na obrazovce počítače. Žalobce uvedl, že po zadání trasy mezi body č. p. Xa a Xb mu mapové portály ukázaly vzdálenost 88 m, nikoliv 104,5 m. Klikáním na mapu tak nelze prokázat vzdálenost, navíc nebylo prokázáno, kde se skutečně měřicí zařízení v době změření rychlosti nacházelo. Nadto se podle žalobce jedná o dokazování, o jehož konání nebyl žalobce vyrozuměn.

Žalobce poukazoval s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, na to, že se nelze spokojit s tím, že se jeví jako pravděpodobné, že se žalobce přestupku dopustil. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se skutkový děj odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu (*in dubio pro reo*). Žalobce zároveň poukazoval na to, že měření rychlosti těsně před koncem obce způsobem zakládajícím pochybnosti o tom, zda se již měřená vozidla nacházejí v obci nebo nikoliv, kdy jsou měřena na volném prostranství na příjezdu do obce, zpomalující na rychlost 50 km/h, představuje typické měření rychlosti nikoli za účelem zvýšení bezpečnosti silničního provozu, ale za účelem co nejsnazšího výběru pokut. Takové měření považuje žalobce za nezákonné.

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že ve stejné věci rozhodoval již zdejší soud rozsudkem ze dne 29. 10. 2021, č. j. 44 A 4/2021-21, ve kterém žalovaného v odstavci 20 zavázal právním názorem, že má žalovaný v dalším řízení objasnit, kde se nachází trojúhelníková značka, která je viditelná za vozidlem žalobce na snímku z rychloměru a přesvědčivě vysvětlit, kde se jeho vozidlo bez důvodných pochybností nacházelo v okamžiku měření u č. p. Xa v obci P. Žalovaný odkázal na definici obce pro potřeby silničního zákona v § 2 písmen cc) s tím, že žalobce musel při příjezdu do obce mít dopravní značky označující začátek (konec) území obce, přičemž povinnost dodržovat rychlost v obci je zákonnou povinností každého řidiče. Žalovaný má za to, že se v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vypořádal se závazným právním názorem soudu, kde se nacházelo vozidlo. Podle žalovaného nešlo o žádné provádění dokazování, ale pouze o srovnání popsanych skutečností s mapovými podklady. Žalovaný zároveň navrhoval provést výslech členů zasahující hlídky Policie České republiky.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel dne 16. 1. 2020 od Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Rakovník (dále jen „policejní orgán“) oznámení přestupku ze dne 14. 1. 2020, z něhož se podává, že žalobce je podezřelý ze spáchání dvou přestupků, a to jednak podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, jehož se dopustil shora popsáním jedním, spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti a jednak podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se dopustil tím, že na výzvu policejního orgánu nepředložil řidičský průkaz. Z oznámení přestupku i úředního záznamu ze dne 3. 1. 2020 se podává, že místo, kde došlo k dopravním přestupku bylo v obci P. u č. p. Xa, přičemž vozidlo žalobce bylo zastaveno u č. p. Xb, kde byl rovněž umístěn rychloměr. Z formuláře oznámení přestupku ze dne 3. 1. 2020 se podává, že žalobce s projednáním přestupku na místě nesouhlasil. Ze záznamu o přestupku – výstupu z rychloměru, jehož součástí je hlavní fotografie vlevo se záměrným křížem, na které je z velké části zobrazeno vozidlo, v pravé střední části fotografie je pak viditelná část trojúhelníkové dopravní značky, v pravé části jsou dále viditelné stromy; a dva menší výřezy z hlavní fotografie, se podává, že naměřená rychlost byla 72 km/h, vzdálenost byla uvedena 104,5 m, místo měření bylo označeno v obci P, X, č. p. Xa od R., automatizovaný režim měření, registrační značka a tovární značka vozidla žalobce. Součástí oznámení přestupku dále tvoří výpis z centrálního registru vozidel, evidenční karty řidiče, který neobsahuje žádný záznam přestupku, a ověřovací list

rychloměru.

7. Příkazem ze dne 31. 1. 2020, doručeným fikcí dne 17. 2. 2020, byl žalobce uznán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 a písm. k) zákona o silničním provozu, jichž se dopustil shora popsaným jednáním. Za uvedené přestupky byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 1 800 Kč. Proti příkazu podal žalobce nepodepsaný odpor, který doplnil k výzvě správního orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně poté pokračoval v řízení oznámením o zahájení řízení o přestupku ze dne 2. 6. 2020. Žalobce následně požádal o nařízení ústního jednání, čemuž správní orgán vyhověl, ústní jednání nařídil a žalobce k němu předvolal. Z protokolu o ústním jednání ze dne 5. 8. 2020 plyne, že se na něj žalobce nedostavil, proto bylo jednáno v jeho nepřítomnosti. Pro účely vydání rozhodnutí byl konstatován obsah listin obsažených ve správním spisu.
8. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání shora uvedených přestupků. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 11. 2020, č. j. 157352/2020/KUSK, které zdejší soud zrušil rozsudkem ze dne 29. 10. 2021, č. j. 44 A 4/2021-21, a ve kterém zavázal žalovaného, aby se v odvolacím řízení zabýval dosud nevypořádanou odvolací námitkou zpochybňující určení místa, kde se nacházelo vozidlo žalobce v okamžiku měření, žalovaný měl přitom objasnit, kde se nachází trojúhelníková značka, která je viditelná za vozidlem žalobce na snímku z rychloměru a přesvědčivě ve světle žalobcovy argumentace a předložených fotografií vysvětlil, kde se vozidlo žalobce bez důvodných pochybností nacházelo v okamžiku měření u č. p. Xa v obci P. Žalovaný poté vydal napadené rozhodnutí. V jeho odůvodnění žalovaný k námitce zobrazené dopravní značky uvedl, že je pravda, jak uvedl žalobce, že se v dané obci trojúhelníkové dopravní značení nenachází, a na pořízené fotografii se takové značení nachází, avšak žalovaný na mapových portálech mapy.cz a maps.google.cz zjistil, že na silnici č. X se v rámci obce žádné dopravní značení trojúhelníkového typu nenachází, ovšem snímek pořízený rychloměrem je přiblížený, neboť ze snímku je patrné, že vozidlo je ve velikosti celého snímku, kdy je proto patrné dopravní značení nacházející se za vozidlem a jedná se přitom o dopravní značku A 2b „dvojitá zatáčka, první vlevo“, což bylo zjištěno přiblížením pohledu na mapových portálech z místa, kde se nacházelo měřicí zařízení. Ze záznamu o přestupku je pak patrné, že místo měření vozidla se nacházelo právě u č. p. Xa, a vzdálenost od měřicího zařízení od bodu ve vzdálenosti 103,5 m, se nachází právě u č. p. Xb, kde byl žalobce zastaven. Žalovaný tak považoval odvolací námitky za nedůvodné.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
10. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. I z toho důvodu soud nepřistoupil k navrženému důkazu výslechem členů policejní hlídky.

Posouzení žalobních bodů

11. Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, která se týkala místa měření.
12. Podle § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
13. Podle § 50 odst. 1 správního řádu, podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.
14. Podle § 51 odst. 1 správního řádu, k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.
15. Zdejší soud v odstavci 12 rozsudku ze dne 29. 10. 2021, č. j. 44 A 4/2021-21, kterým již v této věci rozhodoval, uvedl, že „[p]odstatou odvolací argumentace nebyla otázka vzdálenosti mezi č. p. Xb a Xa v obci P., nýbrž argument žalobce, že na fotografii z rychloměru na pozadí za vozidlem žalobce se nachází trojúhelníková červeně ohraničená dopravní značka, která se nikde v obci P. nenachází a dále argument, že se tato značka ve směru od R. nachází, ale je ve značné vzdálenosti ještě před dopravní značkou označující začátek obce a tedy i nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h. V tomto směru je třeba dát žalobci za pravdu, že žalovaný se s touto odvolací námitkou a tedy podstatou žalobní argumentace, zpochybňující místo měření nijak nevypořádal. Nemůže to pak být soud, kdo jako první bude tuto argumentaci, kterou žalobce zopakoval v žalobě, vypořádávat, resp. k jejímu vyřešení provádět dokazování. Nešlo by totiž jen o doplnění dokazování v dílčí otázce, nýbrž o dokazování v otázce základní, na níž závisí závěr o přestupkové odpovědnosti žalobce. Pokud se totiž vozidlo v okamžiku měření nacházelo mimo obec, jak tvrdí žalobce, přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci by se nedopustil.“ V odstavci 20 téhož rozsudku pak zdejší soud zavázal žalovaného tím, aby objasnil, kde se nacházela trojúhelníková dopravní značka, která je viditelná za vozidlem žalobce na snímku z rychloměru a přesvědčivě vysvětlil, kde se vozidlo žalobce bez důvodných pochybností nacházelo v době měření.
16. Ze správního spisu je patrné, že v rámci odvolacího řízení nebyly doplněny žádné podklady rozhodnutí, resp. žádné důkazy nad rámec těch, které byly shromážděny již v rámci řízení před správním orgánem I. stupně. Ačkoli zdejší soud v rozsudku ze dne 29. 10. 2021, č. j. 44 A 4/2021-21, jednoznačně uvedl, že by k vypořádání námítky žalobce ohledně místa spáchání přestupku musel provádět dokazování, a to takové, které by se týkalo základní otázky, na níž závisí závěr o přestupkovém jednání, tak žalovaný k dokazování nepřistoupil a v napadeném rozhodnutí toliko konstatoval skutkový závěr, že se dopravní značka viditelná na snímku z rychloměru nenachází v obci, a místo měření vozidla bylo u č. p. Xa. Žalovaný přitom vycházel toliko ze záznamu o přestupku. Je ovšem třeba upozornit na to, že žalobce svou argumentací zpochybňoval právě údaje uvedené v záznamu o přestupku, neboť s odkazem na fotografii, která je výstupem z rychloměru, byl přesvědčen o tom, že vozidlo nebylo změřeno na území obce. Podle žalobce o pravdivosti tohoto tvrzení svědčí zachycení trojúhelníkové dopravní značky,

kteřá se v obci P. nenachází. Skutkové tvrzení žalobce, že vozidlo nebylo změřeno v obci, přitom není nepravděpodobné, neboť vozidlo je zachyceno na snímku s objektem, který se v obci nenachází. Ostatně i žalovaný dal žalobci za pravdu v tom, že se tato značka v obci nenachází, a aniž by v souladu se správním řádem provedl další dokazování, dospěl k závěru, že se vozidlo v okamžiku měření nacházelo u č. p. Xa. Ze správního spisu ovšem tato skutková okolnost nevyplývá. Žalovaný poukazoval na to, že je snímek z rychloměru přiblížený (nevysvětloval přitom nijak, zda může dojít přiblížením snímku k zobrazení objektů, které jsou od sebe sice ve skutečnosti vzdálené i desítky metrů – jeden v obci, druhý mimo obec – k tomu, že se na snímku jeví jako objekty vzájemně velmi blízké). Přestože se lze domnívat, že jsou rychloměry vybaveny takovými optickými komponenty, které umožní snímání vozidel s dostatečnou podrobností na větší vzdálenost, tak nelze bez dalšího, pouze s odkazem na *přiblížení* snímku s jistotou konstatovat, že bylo vozidlo změřeno u č. p. Xa, když jediným dalším rozpoznatelným objektem na snímku je dopravní značka, která se ale nachází mimo obec. Vlastnost kamery rychloměru opticky přibližovat objekty nevypovídá sama o sobě nic o místě spáchání přestupku. O tomto místě může něco vypovídat až obsah snímku zachycený rychloměrem v kombinaci s údaji zaznamenanými policejní hlídkou o místě měření (případně s informacemi, které by sdělila správnímu orgánu příslušná policejní hlídka).

17. V projednávané věci je skutková situace složitá v tom, že snímek, který je výstupem z rychloměru, nezobrazuje téměř žádné identifikační prvky z okolí měřeného vozidla (jasně identifikovatelná je toliko trojúhelníková dopravní značka, o které ale navíc není mezi účastníky sporu, že se nachází mimo obec). Žalovaný pak nepoukázal na jiný prvek obsažený na snímku, který by přesvědčivě prokazoval, že bylo vozidlo zachyceno právě na území obce (k tomuto srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 9. 2022, č. j. 47 A 8/2022, ve kterém se zabýval fotografií, která byla výstupem z rychloměru a na které byly identifikovatelné konkrétní objekty, u kterých bylo prokázáno, že se nacházejí v dané obci). Žalovaný poté až dalšími úkony (*přibližováním* v mapových serverech) zjišťoval, zda mohlo být vozidlo změřeno v okamžiku, kdy se nacházelo před domem č. p. Xa, a zda mohla být zároveň na snímku z rychloměru viditelná trojúhelníková dopravní značka tak, jak je zachycena ve správním spise. Ovšem toto zjišťování skutečností není srovnatelné s ověřením informace, zda je vzdálenost mezi č. p. Xb a Xa právě 104,5 m, neboť při tomto porovnávání vzdáleností, jak uvedl soud „[ž]alovaný učinil to, že údaje, které byly žalobci známy ze správního spisu, zadal do dvou mapových serverů, přičemž dospěl ke shodnému závěru, který už byl ve správním spise implicitně obsažen. Závěr o tom, že vzdálenost mezi č. p. Xb a č. p. Xa v obci P. je cca 103,5 metrů tak nemohl být pro žalobce nijak překvapivý. (...) Nadto tímto závěrem žalovaný vypořádával vznesenou odvolací námitku, tedy nevnikal do řízení žádná nova, s nimiž by bylo třeba žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí seznámit. Proto pouhé ověření skutečností, které již ze správního spisu implicitně vyplývají, není možné pokládat za doplnění dokazování, jak tvrdí žalobce.“ Ovšem situace ohledně místa, kde bylo vozidlo žalobce změřeno, není otázkou ověření skutečnosti vyplývající ze správního spisu, ale jde o doplnění dokazování, neboť právě obsahem snímku z rychloměru bylo zpochybněno, že by bylo vozidlo žalobce zaměřeno před č. p. Xa, tedy v obci, když je na snímku vozidlo zachyceno toliko s dopravní značkou, která se v obci P. nenachází. Zároveň nemůže soud přezkoumat postup žalovaného při provádění přibližování záběrů z mapových portálů, neboť žalovaný z tohoto svého postupu nezaložil

do správního spisu žádné podklady (důkazy), zároveň se nejedná o jednoduchý postup zadání dvou bodů a porovnání jejich vzdálenosti, jak v případě změřené vzdálenosti mezi č. p. Xa a Xb.

18. Je tak zřejmé, že žalovaný činil skutkové závěry z podkladů, které nejsou obsahem správního spisu, čímž je naplněn důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise a vyžaduje (jak uvedl soud již v rozsudku ze dne 29. 10. 2021, č. j. 44 A 4/2021-21) rozsáhlé dokazování, neboť se jedná o prokazování skutečnosti, která tvoří základ napadeného rozhodnutí, na níž závisí závěr o tom, zda došlo ke spáchání přestupku.
19. Námitku žalobce, že nelze provádět na obrazovce počítače kontrolní měření z mapových portálů, považuje soud za nedůvodnou. Jak uvedl již v rozsudku ze dne 29. 10. 2021, č. j. 44 A 4/2021-21, v odst. 18, „[ž]alovaný učinil to, že údaje, které byly žalobci známy ze správního spisu, zadal do dvou mapových serverů, přičemž dospěl ke shodnému závěru, který už byl ve správním spise implicitně obsažen.“ Žalovaný tak orientačním měřením nezjistil skutečnosti, které by zpochybňovaly informace obsažené ve spise, přičemž soud nepovažuje s ohledem na charakter přestupku, kterým je překročení nejvyšší dovolené rychlosti, za důležité, aby bylo toto kontrolní měření prostřednictvím mapových serverů provedeno s přesností na 0,5 m. Přesná vzdálenost měření je uvedena v záznamu o přestupku, přičemž žalovaný ji pak v souvislosti s popisem místa spáchání přestupku ohraničuje konkrétními body, zde domy č. p. Xa a Xb, a jak uvedl v souvislosti s nároky na popis místa spáchání přestupku Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, „nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné.“ Není tedy podstatné, jestli žalovaný popsal místo spáchání přestupku u domu č. p. Xa, ačkoli by bylo prokázáno, že bylo vozidlo fakticky změřeno v těsné blízkosti tohoto domu, neboť uvedení domu č. p. Xa v popisu místa spáchání přestupku je případně dostatečně konkrétní na to, aby vylučovalo zaměnitelnost jednání s jiným, a zároveň není nepravdivé, pokud by bylo prokázáno, že bylo vozidlo změřeno *pouze v blízkosti* tohoto domu (nikoli přímo před ním). Ovšem v projednávané věci považoval soud za podstatné to, a vypořádal se tím již výše, jestli bylo prokázáno, že bylo vozidlo změřeno v obci, a to právě u domu č. p. Xa (nebo případně v jeho těsné blízkosti).
20. Ohledně námitky žalobce, podle kterého je správní orgán povinen v případě, že soud zruší jeho rozhodnutí, vyzvat žalobce ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu k tomu, že se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí, soud uvádí, že správní řád neukládá správním orgánům, aby v okamžiku, je-li jejich rozhodnutí zrušeno soudem, znovu vyzývaly účastníky řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu. Správní orgány jsou toliko vázány právním názorem soudu a bude záležet na tom, v čem závazný právní názor soudu spočívá. Zrušením rozhodnutí správního orgánu se věc vrací do stadia řízení u správního orgánu, který rozhoduje o opravném prostředku (není-li případně soudem zrušeno i rozhodnutí vydané v prvním stupni). Správní řád ani zákon o odpovědnosti za přestupky neukládá správním orgánům, aby v případě, je-li jejich rozhodnutí zrušeno soudem, znovu zasílaly účastníkům řízení výzvu podle § 36 odst. 3 správního řádu. Správní orgán neopakuje dokazování, ani není případně povinen nařizovat ústní jednání. Naopak, má-li za to, že je skutkový stav dostatečně zjištěn, může znovu *pouze* věcně rozhodnout. Správní orgány tak obecně nemají

povinnost poté, co je jejich rozhodnutí zrušeno soudem, vyzývat účastníky správního řízení ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Tuto povinnost mají pouze tehdy, musí-li v důsledku závazného právního názoru soudu učinit úkony, s nimiž je následně spojena povinnost vyzvat účastníky ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu (typicky tehdy, dojde-li k doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí). Žalovaný by nebyl povinen vyzývat žalobce ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, pokud by nedoplnil podklady pro rozhodnutí. Zároveň soud dodává, že výše popsaným pochybením žalovaného (tím, že nezaložil jako podklady rozhodnutí záznamy z mapových portálů, kterými přibližoval snímky z místa měření), by zaslání výzvy ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu navíc nesplnilo svůj účel, neboť by se žalobce fakticky nemohl seznámit s veškerými podklady rozhodnutí, neboť část těchto pokladů žalovaný do spisu nezaložil. Žalovaný tak v daném případě porušil ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, nikoli tím, že nezaslal žalobci výzvu podle § 36 odst. 3 správního řádu, ale už tím, že nezaložil do správního spisu veškeré podklady rozhodnutí a žalobce by se tak k nim nemohl vyjádřit, i kdyby mu žalovaný výzvu podle § 36 odst. 3 správního řádu zaslal. Jedná se přitom o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť se zjišťovaný skutkový stav týkal samého základu napadeného rozhodnutí (místa spáchání přestupku).

21. Soud naopak nevyhodnotil jako důvodný žalobní bod, který se týkal neprokázání nepředložení řidičského průkazu. Formulace tohoto žalobního bodu je v podstatě totožná, jak byla uplatněna v téže věci projednávané zdejším soudem v rozsudku ze dne 29. 10. 2021, č. j. 44 A 4/2021 – 21. Jejím obsahem je tedy toliko konstatování, že žalovaný vypořádal námitku chybně, neboť v žalobě jsou citovány pouze příslušné části odvolání a odůvodnění napadeného rozhodnutí, s tím, že žalobce doplnil tvrzení, že policistům na místě nejprve sdělil, že řidičský průkaz nemá u sebe, ale následně ho ve vozidle našel. Policisté mu na to ovšem měli sdělit, že si ho již vylustrovali v mobilní platformě a řidičský průkaz dle jejich tvrzení již nepotřebovali. Zdejší soud již jednou uvedl, že takováto argumentace je dostatečná toliko k posouzení, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné. Soud tak přezkoumá toliko to, zda vypořádání odvolací námitky bylo správné.
22. K charakteru úředního záznamu, resp. oznámení přestupku soud pouze na okraj odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49, ve kterém v odstavci 16 – 17 popsal a vysvětlil, že oznámení přestupku, resp. úřední záznam není důkazem, ale toliko podkladem rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu. Nicméně pro věcné vypořádání této námitky je třeba reflektovat vývoj dřívější judikatury, která absolutně nepřipouštěla úřední záznam jako důkaz, a dále je třeba zohlednit i vliv procesní pasivity účastníka řízení/žalobce na nároky, které jsou kladeny na správní orgány ohledně zjišťování skutkového stavu.
23. Zcela přiléhavě tento vývoj a vztah popsal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30 odst. 20, kde uvedl, že „[d]řívější obecné judikatorní pasáže o absolutní nepřípustnosti úředního záznamu jako důkazu tato aktuální judikatura vykládá tak, že podezřelého z přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti němu jakékoliv jiné důkazy (viz např. č. j. 10 As 25/2014-48). Judikatura proto setrvává na povinnosti vždy vyslechnout zasahující policisty v situacích, v nichž o přestupku nebyl a často s ohledem na jejich povahu ani nemohl být pořízen exaktní doklad typu fotografie

z měřicího zařízení nebo videozáznam (přestupky typu držení telefonu za jízdy, nepřipoutání se bezpečnostním pásem atd.). V těchto věcech jde o situace, v nichž jediným důkazem o spáchání přestupku jsou výpovědi policistů, kteří mu byli přítomni, přičemž obviněný z přestupku tyto výpovědi zpochybňuje. V takových případech tvrzení proti tvrzení musí správní orgán policisty vždy vyslechnout jako svědky. Naopak se nesmí spokojit jako s důkazem pouze s oznámením o přestupku a s úředním záznamem vyhotoveným policisty, neboť jde sice o důkazy přípustné, nicméně pro potřeby správního trestání samy o sobě nepostačující (srov. rozsudek ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, body 10-11). Policisty je tedy nutno vyslechnout vždy v situacích, ve kterých neexistuje proti přestupci, kromě výpovědi členů policejní hlídky, žádný jiný důkaz.“ Platí tak, že v situaci, kdy účastník řízení nezpochybní skutková zjištění vyplývající z úředního záznamu, resp. oznámení přestupku, a v situaci, kdy se jedná o přestupek, o jehož spáchání není typicky pořizován další doklad (což je i případ nepředložení dokladů na výzvu policisty ve smyslu § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu), je přípustné, aby správní orgán vycházel při zjištění skutkového stavu toliko z oznámení přestupku, resp. úředního záznamu a není nutné vyslýchat policejní hlídku. V situaci, kdy účastník řízení zpochybní skutkový stav zjištěný z těchto podkladů, je povinností správních orgánů vyslechnout zasahující policisty jako svědky.

24. Ze správního spisu soud zjistil, že policejní hlídka do úředního záznamu ze dne 5. 7. 2019 uvedla, že řidič byl vyzván k předložení dokladů potřebných pro provoz a řízení vozidla, přičemž předložil osvědčení o registraci vozidla a zelenou kartu; občanský průkaz ani řidičský průkaz žalobce nepředložil, a proto byla jeho totožnost zjištěna provedenou lustrací. Z těchto poznatků vyšel správní orgán I. stupně i žalovaný, kteří se jako s důkazy prokazujícími předmětné jednání spokojili s oznámením o přestupku a úředním záznamem. Zároveň je ze správního spisu zřejmé, že žalobce do doby vydání napadeného rozhodnutí nijak zjištěný skutkový stav nezpochybňoval, zpochybňoval pouze to, zda může úřední záznam resp. oznámení přestupku prokazovat spáchání přestupku. Soud ovšem již výše odkazoval na závěry Nejvyššího správního soudu, podle kterého je přípustné, aby byl i úřední záznam dostatečným podkladem pro vyslovení viny za přestupek, pokud z jeho obsahu spáchání skutku vyplývá a pokud není v řízení jeho obsah zpochybněn. Žalobce ovšem nijak nezpochybnil obsah úředního záznamu, ale pouze s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu obecně tvrdil, že úřední záznam nemůže být jako jediný důkaz viny stačit. Jelikož žalobce v odvolání nijak nezpochybnil skutkový stav vyplývající z úředního záznamu, nebyl důvod, aby žalovaný doplňoval dokazování například výsledkem policejní hlídky. Nestačí pouze tvrdit, že řidičský průkaz žalobce na výzvu předložil. K tomu soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66, uvedl, že „i když je přestupkové řízení ovládáno mj. zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací, nezabývá to, vzhledem k dikci § 52 správního řádu, účastníka řízení povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že povinnost vyplývající z § 52 správního řádu nelze vykládat v tom smyslu, že na účastníkovi řízení leží břemeno tvrzení a následně i důkazní břemeno ohledně zjišťovaných skutečností; je však povinen prokázat, co sám tvrdí, pokud má správní orgán právo z jeho tvrzení vycházet. Žalobce v tomto směru neoznačil žádný relevantní důkaz, který by byl s to zpochybnit zjištěný skutkový stav.“
25. Žalobce pak sice v žalobě rozvedl tvrzení o tom, že policistům nejprve sdělil, že řidičský průkaz nemá u sebe, následně ho pak ale našel, ale policisté mu měli sdělit, že si již žalobce

vylustrovali v mobilní platformě. Žalobce tedy sám uznává, že na výzvu policistů (nejprve) nepředložil řidičský průkaz (a to bezprostředně po výzvě, resp. v přiměřené době, která je potřebná například k otevření příručního zavazadla, nebo přihrádky ve vozidle a vytažení příslušného dokladu). Soud poukazuje na to, že účelem předložení řidičského průkazu je umožnit (okamžitou) kontrolu, že řidič disponuje řidičským oprávněním (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 1. 2001, sp. zn. 3 Tz 279/2000). Pokud tedy žalobce tvrdí, že nejprve policistům sdělil, že řidičský průkaz nemá u sebe (a tedy ho nepředložil na výzvu), znemožnil tím okamžitou kontrolu toho, zda jako řidič disponuje řidičským oprávněním, čímž nebyl naplněn účel stanovené povinnosti předložit na výzvu potřebné doklady. Soud zároveň upozorňuje na to, že k 1. 7. 2025 dojde k nabytí účinnosti zákona č. 261/2021 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s další elektronizací postupů orgánů veřejné moci, a bude novelizováno ustanovení § 6 zákona o silničním provozu tak, že řidič, který je držitelem platného řidičského průkazu České republiky, o němž je veden údaj v centrálním registru řidičů, nebude mít povinnost mít při řízení u sebe řidičský průkaz a na výzvu policisty, vojenského policisty, strážníka obecní policie ve stejnokroji nebo celníka bude povinen prokázat toliko svou totožnost a předložit doklady, u kterých má povinnost mít je u sebe. V době spáchání přestupku byl však žalobce povinen předložit na výzvu policisty řidičský průkaz, aby umožnil okamžitou kontrolu toho, zda disponuje řidičským oprávněním. Až po 1. 7. 2025 bude k ověření této skutečnosti postačovat prokázání totožnosti řidiče (zde ovšem soud pouze pro úplnost poukazuje na to, že žalobce na výzvu policisty nepředložil ani průkaz totožnosti). Žalobce tedy v konečném důsledku ani netvrdí, že by policistům na výzvu řidičský průkaz předložil, tento doklad měl předložit až po nějaké době, kdy údajně řidičský průkaz ve vozidle našel. Jak soud ovšem konstatoval výše, takový postup není v souladu s účelem § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, a proto, i kdyby bylo prokázáno, že dodatečně žalobce řidičský průkaz policistům předkládal, nemohl by být napraven stav, že byl účel tohoto ustanovení již zmařen (žalobce zmařil možnost okamžité kontroly toho, zda disponuje řidičským oprávněním, když řidičský průkaz nepředložil na výzvu policistů bezprostředně po učinění takové výzvy.).

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

26. S ohledem na výše uvedené soud shledal, že žaloba je důvodná a žalovaný pochybil, když skutkový stav, který vzal za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a když neumožnil žalobci vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, čímž porušil ustanovení o řízení (§ 36 odst. 3 správního řádu), které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 78 odst. 4 s. ř. s.]. V dalším řízení se žalovaný bude znovu zabývat především odvolací námitkou, zpochybňující určení místa, kde se nacházelo vozidlo žalobce v okamžiku měření tak, aby skutkový stav, který vezme za základ rozhodnutí, měl oporu ve správním spise, přičemž žalobci umožní vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí. V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšnému žalobci soud přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta za

dva úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a seps žaloby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměnu je proto nutno navýšit o 1 428 Kč odpovídající sazbě této daně ve výši 21 %. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. října 2022

Mgr. Martina Kotouček Mikolášková, v. r.
soudkyně